

AK-29

Zvláštní příloha čísla . : In der Dammrung des Morgens.....

Autor . Kačur

Skutečnost se skládá z více skutečností a nikdo už dnes neví, kde má skutečnost svůj byt anebo kde bydlí anebo své nejvlastnější bydlo...

Tlaková výše držela se nad Prahou již několik dní .Isotermy a isobary řádně plnily své abstraktní funkce a podle jejich vlnění dalo se poměrně spolehlivě říci, že tlaková níže, převalující se prozatím někde mezi Anglii a Normandií, dorazí nejdříve do týdne, takže podmínky pro přistání soukromého tryskáče byly téměř ideální a jak posádka, tak jediný pasažér si mohly v klidu vychutnat nádherný východ slunce a tak za ranního šíření přistál tryskáč registrovaný ve Švédsku, mimo jiné patřící jednomu z nejbohatších mužů v Evropě, kterého ale ranní šíření nad Prahou příliš nezaujalo, neboť jeho mysl byla zaujata neméně poetickými záležitostmi souvisejícími ovšem spíše s křivkami popisujícími vývoj kursu eura vůči dolaru, ale nikdo nemůže popřít, že průběhy funkcí a jejich matematické vyjádření nemá svůj půvab.

Letadlo přistálo hladce a bez problémů, jak už to většinou ve světě opravdu velkých peněz bývá a protože starému muži, který z něho před chvílí vystoupil, bude trvat tak nejméně hodinu než se přesune jistě v nějakém elegantním a pohodlném voze na Zličín do jedné ze svých velkoprodejen nábytku, máme tedy také chvíli času, abychom se zamyslili nad mnohotvárností skutečností, nad jejich různými podobami, ale bohužel hodina není dostatečně dlouhá k tomu, abychom se vůbec odvážili přemýšlet o jejich samotné skutečnosti neboli o skutečnosti skutečností. Přílet mocného muže nám navíc poskytuje vhodný podnět, neboť už sama skutečnost našeho lidského života je smysluplně rozdělena do mnoha rovin a jedním z jejich společných jmenovatelů je abstraktní jednotka zvaná peníze a množství peněz, které vlastníme, nás nezávisle na mnoha jiných rovinách reality, velmi reálně a hmatatelně rozmístí uje na škále, jejíž počáteční bod můžeme označit jako bída a přes mnohé mezistupně můžeme dospět až k jejímu konci označenému jako závratné bohatství. Za každým stupněm naší škály skrývá se bohatý svět nadaný mnoha svéráznými vlastnostmi a předurčeními, ale samozřejmě, že věci jsou mnohem složitější a mohli bychom si naši škála nastavit další, jemnější rozlišení jako třeba mužskou a ženskou stupnici a zvolit si vedle příjmového hodnocení rozdělení podle času a prostoru a nesmíme zapomínat na to, že každý bod naší škály protíná snad nekonečně mnoho rovin dalších skutečností a také nesmíme zapomínat na ty roviny, které se s naším světem zřejmě vůbec nikdy neprotnou a o nichž se díky svým omezením jakožto lidské bytosti ani nemůžeme nic dozvědět. Muž, který nastoupil do stříbrného Bentley, nalézal by se nejspíše na koncovém stupni našeho prvního rozlišení, ale nebyla by to pochopitelně celá pravda, protože by z něj dělala pouhopouhý žok plný peněz, jímž pro mnohé byl a sám si to dobře uvědomoval, ale byl to také muž, který si pamatoval horší časy, opravdu horší časy a který se zkrátka vypracoval, ale to ovšem nebylo zadarmo a ne nadarmo o něm jeho tajemník tvrdil, že mu svojí vizáží připomíná slavného vojevůdce z dob třicetileté války Valdštejna a konec konců náš muž a je už možná na čase prozradit jeho jméno, ale ne, nechci mít oplétačky, nazvěme ho po muži, kterému se tak podobal, totiž Albrechtem z Valdštejna, si velmi dobře uvědomoval i tuto skutečnost a měl mimo jiné v plánu navštívit pražský Valdštejnův palác, který by si klidně mohl koupit a dokonce mu i několik paláců patřilo, třeba jeden krásný barokní ve Vídni, kam měl konec konců také

namířeno. Dát dohromady impérium, které se podařilo postavit jemu, byl téměř nadlidský úkol a vyžadovalo to neskutečné sebezapření a nasazení a samozřejmě geniálního obchodního ducha a tvrdost opravdového vojevůdce a takových jedinců bylo vždy málo. Dobře si uvědomoval, jak ho lidé nenávidí pro jeho moc a vliv a jeho neskutečně ohromný majetek, ale málokdo už tušil, že pravou silou ženoucí tohoto muže výš a výš je něco úplně jiného než obyčejná ziskuchtivost. A tak zatímco mi tu řečníme o skutečnostech, ujížděla limuzína klidně a smysluplně na Zličín, kde vše bylo ve stavu válečné pohotovosti, neboť přijížděl šéf celé té záležitosti a možná to byl jediný člověk v celém aparátu, kterému nebyl ten nábytek úplně ukradený. Každopádně hodina na rozpravu o mnohotvárnosti skutečnosti opravdu nestačí a tak moudře sklapneme podpatky a necháme to běžet podle vlastní logiky a také se nakonec vše odehrálo tak jak mělo. Po poradě s nevyšším vedením pražské a celorepublikové sítě, která neproběhla v úplně přátelském duchu, takže ne jeden z účastníků pomýšlel rovnou na sebevraždu. Valdštejn osiřel. Velká poradní místnost s několika pohodlnými křesly a mohutným stolem s mramorovou deskou proměnila se v barokní sál s panovníkem stojícím u okna v tichu a klidu nad světem plným dělného ruchu a všedních starostí, které z vyšší perspektivy nabývají poněkud jinou tvářnost než tu, kterou mají z pohledu z přízemí. Kolem velkého sálu rozkládalo se celé prázdné patro a teprve pod ním byly kanceláře ředitelů a různých jiných náměstků a tajemníků a patro po patře narůstal neklid a vzruch panující v místnostech, které měly ovšem s nebeským klidem horního patra už máloco společného. Muž stojící zády do sálu zahlédl dole na nádvoří divný rozruch. Dva členové ochranky vyváděli ze skladu divoce gestikulujícího muže divného vzezření, ale podle montérek bylo jasné, že se jedná o nějakého zaměstnance firmy. Valdštejn zmáčkl tlačítko na operačním pultíku a božský pohled popatřivší dolů mezi smrtelníky navždy pozměnil osud onoho nebohého muže vyváděného ochrankou ven z objektu firmy a my již nyní můžeme říci, že se jmenoval Ulrich, ale nepředbíhejme, neboť brzy po zmáčknutí tlačítka stál onen nespokojený mladý muž tváří v tvář majiteli světoznámé firmy, a když zjistili, že německy ani italsky se nedomluví skončili nikoliv u angličtiny nýbrž ruštiny, neboť Valdštejn miloval ruské klasiky a kvůli nim se naučil i jejich jazyk a Ulrich pro změnu vyrůstal v systému, kdy se ruština povinně vyučovala ve školách. Druhý den po onom rozhovoru ocitl se Ulrich v soukromém tryskáči a asi za hodinu po vzletu dostal se do Vídně, kde se v jednom z paláců odehrál následující rozhovor.

Albrechtovi se totiž zalíbila Ulrichova přímočarost a rozhodl se, že se ho pokusí získat pro sebe a své účely.

Samozřejmě, že měl možnost vyslechnout si jeho výtky jak proti globálnímu kapitalismu a bankéřům a degradaci života na úplně sračky. Takových řečí si už vyslechl mnoho, ale mělo smysl tomu pro jejich všeobecnost jim věnovat nějakou pozornost, ale Ulrichovy argumenty byly přeci jenom přesvědčivější a zajímavější než to, co obvykle musel poslouchat. Albrecht se rozpovídal...samozřejmě, že světci a světice a díky jim za jejich příkladné životy, ale ať už to bylo v minulosti jakkoli, musíme vycházet z toho, jak je to nyní a nemusím vás jistě přesvědčovat o tom, že dnes je situace poměrně zmatená a já jsem člověk, který se snaží do tohoto zmatku vnést řád. Vy jste podle mých informací studoval filosofii a také jste se pokoušel o nějakou literární tvorbu a to vám chválím, ale nevím, co mne to popadlo...ale nic z toho se pochopitelně nestalo, ale mohlo by se stát, že bychom si místo přistávajícího tryskáče představili anděla, který si představuje, že my si představujeme, ale to už by bylo příliš složité. Můžeme se podívat na jedno z oněch nákupních center z ptačí perspektivy a také si můžeme představit, že jeho stěny zprůhledněly a my můžeme pozorovat pohyby všech lidí uvnitř jako na dlani a také se místo pohybujících lidí můžeme dosadit pohybující se body zanechávající za sebou křivky označující jejich pohyb po objektu. Takto nám vznikne zajímavá arabeska, která by jistě dobře vyjímala na kopuli nějaké velké mešity, ale cynik by také mohl říci, že se ty pohyby navzájem anulovaly a že se vlastně nikdo nikam nepohnul, ale

hlavní pokladní celého obchodu by vám podal určitě poněkud jiný pohled na věc, neboť ony křivky proměnily se mu v sloupce cifer, které velmi jednoznačně vyhodnotily hodnotu oněch chaotických pohybů a potom bychom si mohli položit otázku, kde tedy vlastně je ta skutečnost a vrátit se tak na začátek našeho příběhu, ale tentokrát bez přistávajícího tryskáče a tudíž bez časového omezení pro naše úvahy, neboť z Ruzyně nevyjel žádný Bentley s mocným mužem a my nemusíme spěchat, abychom stačili zachytit jeho příjezd na Zličín a můžeme si spolu s Ulrichem zafilosofovat, neboť onen mladý muž se rád zaobíral planými problémy, ale nejenom jimi, vždyť se také na katedře fyziky zabýval i Higgsovým bosonem a bůhví čím ještě. Tak kde tedy vlastně bydlí skutečnost a pro koho vlastně je?